

Palesztina

2011 szeptember 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egymásba szerelmesedik Benji, a csillogó szem? izraeli kiskatona és Leila, az éjhajú palesztin diáklány.

Benji apja, az orosz bevándorló órakereskedő? Yitzhak azonban rossz szemmel nézi a kapcsolatot, és nincs ezzel másként Leila szigorú atyja, a szíriai származású kebabsüt? Omar sem.

A képzeletbeli történetet szerepl?i még Alois, az antiszemita német pincér, Husszein, a metroszexuális albínó taxisof?r, továbbá Obi, a félig etiópiai zsidó, félig arab amerikai békeharcos. No meg egy kicsit ronda sárga kutya, Rebeka.

Ha Hollywood rendezné, err?l szólna ma az izraeli-palesztin sztori.

Ha ma a nagyhatalmak izraeli–palesztin ügyekben megszólaló vezet?it hallgatjuk, olybá t?nik, a világ egy filmstúdióba költözött. Úgy látszik, mintha egy egyszer? szerelmi civódásról lenne szó, ahol néhány jó szóval, kedves gesztussal minden lerendezhet?.

Mindezt alig néhány tucat „politikai órával” az általuk sorsdönt?nek titulált péntek el?tt, amikor is várhatóan Palesztina államisága elismerését kéri az ENSZ-t?l.

Önmagában persze semmi sem történik abban a pillanatban, amikor Mahmud Abbasz palesztin vezet? átadja a világszervezeti tagságot kér? paksamétát Ban Ki Mun ENSZ-f?titkárnak. Nem remeg meg a Gázai övezet köré húzott izraeli fal, s pláne nem omlik össze a zsidó állam. A palesztinok milliói fölött sem süt fel szebben a nap, s egy szemernyivel sem lesz élhet?bb életük a mostaninál. Mi több, az izraelieknek sem kell számítaniuk több vagy kevesebb öngyilkos merényl?re, rakétára.
Akkor, abban a pillanatban.

S?t talán még akkor sem, amikor az ENSZ Biztonsági Tanácsában, hosszas huzavona után, az Amerikai Egyesült Államok megvétózza a kérelmet. De talán még akkor sem, amikor a világszervezet közgy?lésének többsége megszavazza a semmilyen jogot nem adó palesztin tagságot. A jogtalan jogot – ahogy egy washingtoni diplomata a CNN kameráiba karikírozta a palesztin kérelem esetleges közgy?lési elfogadását, hiszen a nagyok egyikének nemjével szemben a világ országainak igenje jog szerint nem több egy szépen kereked? szmájlinál. S ez az üres, karikácska-pontocska rajz minden további nélkül lángba boríthatja a Közel-Keletet. Lesz harmadik intifáda, a korábbiaknál elsöpr?bb palesztin népfelkelés.

Hiszen mit olvas ki az ENSZ döntéséb?l az „egyszeri” palesztin: van államom, van jogom, van lehet?ségem. A palesztin élni is akar majd velük, most és azonnal, hiszen eleget várt - s persze nem hagy türelmet a Hamasz,

avagy a régmúlt id?k szultáni befolyását visszasíró erdogani Törökország sem.

Elindul, jogaiért, jobb életéért. S akkor nekifut a szögesdrótnak, a száz kilométereken át nyúló tényleges betonkerítésnek, majd amikor azt döntögetni próbálja, jobb esetben lábra célzott figyelmeztet? lövést kap. De mindenképpen elzárják a vizet, a gázt a valóságos és virtuális pénz- és életcsapokat. Hiszen Izrael Államnak jogosan saját biztonsága az els?, történelmi gyakorlata, a ’67-es hatnapos logikája is azt diktálja: jobb megel?zni, mint késve reagálni.

S innent?l nincs írott jog, csak a fegyver alkot szabályt. Innent?l t?zvész van, egy korábbinál lényegesen bizonytalanabb, az arab tavaszok által - a Nyugat által… - állig felfegyverzett térségben, két, a végletekig sarokba heccelt oroszlánnal, Iránnal és Szíriával.

A világszervezet nagyjai, Washingtontól Brüsszelig, ezt tökéletesen tudják. Évek óta. Ám nem tesznek semmit. Jogi formulákon vitatkoznak most is: kapjon köztes tagságot Palesztina, vagy csak pénzt a vezet?i, és újabb ejnye-bejnyét mindkét fél er?szaktev?i. Azzal hátha mindenki megelégszik, elkezdenek tárgyalgatni, aztán egyszer minden szép és jó lesz.

Úgy képzelik, mint a fent elkezdett filmmesében, média- és politika-korrekt véggel. Yitzhak és Omar, feledve történelmi sérelmeiket, összeborulna a történet egyetlen áldozata, Rebeka kutya Golán-fennsíkon fekv? sírja fölött. Alois és Husszein együtt zokogna a Schindler listáján. Obi pedig egy Doors-számmal összeadná Benjit és Leilát.

A valóság azonban nem ez.

A valóságban Yitzhak sohasem fog magától lemondani a palesztin telepekr?l, mint ahogy Omar sem enged a Golán-fennsíkból. Nincs mókás Alois és Husszein, nincs kedves mellékszerepl? és rusnya-édes blöki, legfeljebb a t?zre olajat önt? haszonles? és ártatlan áldozat. Barack Obama sem fogja soha szép szóval szerelemre

kényszeríteni Abbaszt és Netanjahut.

A palesztinoknak állam kell, a valós, ’67-es határok mentén. Izraelnek tényleges, arabok által is biztosított biztonság. Ez tárgyalással is elérhet?, ha a világ, s f?leg az Egyesült Államok, erre rákényszeríti Izraelt, az EU egységesen semleges marad, Moszkva és Peking pedig rásegít a palesztinoknál, Teheránban és Damaszkuszban. Ilyen egyszer?.

Habár tény, Benji és Lejla lávsztorija életszer?bb történet…
Máté T. Gyula, magyarhirlap.hu

Ajánló